

Arrest

**nr. 340 844 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 28 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2025 met referentnummer X.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2024 wordt aan verzoeker een inreisverbod voor drie jaar opgelegd.

Op 9 oktober 2024 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische moeder.

Op 28 april 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.10.2024 werd ingediend door:

Naam: E. (...) H. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de genaamde M. (...) A. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Daartoe dient enerzijds in overweging genomen te worden of betrokkene al dan niet een inreisverbod heeft en dus recht op binnenkomst, anderzijds dient ook de afhankelijkheidsrelatie die hij heeft tegenover de referentiepersoon (of omgekeerd) in overweging te worden genomen.

Vooreerst blijkt dus uit het dossier dat mijnheer het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van drie jaar genomen op 07.08.2024 . Dit inreisverbod is nog steeds van kracht, gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, het bevoegde bestuur het niet heeft ingetrokken of opgeheven.

De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest van de Raad v State n°240.394 van 14/01/2018). Er zijn geen bewijzen in het dossier dat betrokkene effectief België heeft verlaten of bewijzen dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd in het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980. Vandaar dat hij het Belgische grondgebied alsnog moet verlaten en het inreisverbod moet opvolgen. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor betrokkenes woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem aangetekend verstuurd op 07.08.2024 en is tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging en tot op heden noch opgeheven, noch ingetrokken door het bevoegde bestuur. Betrokkene heeft daarmee geen toegang tot Belgische grondgebied.

Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Uit een raadpleging van de databank voor de sociale zekerheid, Dolsis, blijkt bovendien dat de betrokkene reeds geruime tijd en tot op het moment van de huidige beslissing ononderbroken aan het werk is. Het feit dat de heer E. (...) H. (...) werkt, toont aan dat hij financieel op de eigen benen staat en vormt een tegenbewijs voor het ten laste zijn van zijn moeder. Immers, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er zijn geen andere stukken in het dossier waaruit de bijzondere afhankelijkheid van de referentiepersoon ten opzichte van de betrokkene kan blijken. Zoals reeds besproken is de referentiepersoon

houder van de Belgische nationaliteit. Indien zij niet meer zelfstandig kan wonen, kan zij zoals elke andere Belg of inwoner van België zich laten begeleiden/helpen/bijstaan door andere familieleden en/of door allerlei organisaties die haar het zelfstandig wonen gemakkelijker kunnen maken zoals bvb familiehulp, verpleging aan huis, maaltijden aan huis laten bezorgen. De Belg zal zich er alleminst toe gedwongen zien het land te verlaten, indien betrokkene geen verblijfsrecht verwerft, België is een verzorgingsstaat. Er zijn genoeg volwaardige alternatieven voorhanden waar mevrouw beroep kan op doen om haar welzijn te vrijwaren.

De aanvraag is door het bestaan van dit inreisverbod eigenlijk onontvankelijk. Het is aan de betrokkene om eerst zijn verantwoordelijkheid wegens de Belgische autoriteiten op te nemen, het inreisverbod na te leven en om dan pas, eens de termijn van het inreisverbod verstreken is, eventueel een nieuwe aanvraag op te starten. Voordat deze termijn verstreken is, heeft dit geen enkele zin en wordt het ook ten stelligste af te raden wegens een overbelasting van onze diensten.

De voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan. Zijn verblijf dient opnieuw te worden geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken.

Het herhaaldelijk indienen van deze aanvraag, terwijl betrokkene al een heel aantal keren een negatieve beslissing heeft gekregen, louter met oog op het verkrijgen van een A.I., is misbruik van procedure. Betrokkene werd er reeds meermaals van op de hoogte gesteld dat we kennis hebben van zijn professionele activiteiten en dat ook aan de overige voorwaarden op geen enkele wijze is voldaan....”

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) samen gelezen met artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd op 12 juni 2025 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was vrijdag 20 juni 2025. Verweerder heeft het administratief dossier echter pas op 17 juli 2025 aan de Raad bezorgd. Er werd geen nota met opmerkingen ingediend.

Artikel 39/59, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door verzoeker vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Met toepassing van artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet worden de door verzoeker vermelde feiten dan ook als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische moeder. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40ter cf. artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 2° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen...;

6.

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag heeft hij zijn dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar ‘alle door hem ingediende stukken’ in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging.

Vooreerst gebeurden de geldverzoendingen tijdens de periode dat verzoeker deels nog in herkomstland verbleef en eveneens toen hij in België was aangekomen. Hij was toen behoeftig en werd financieel gesteund door de referentiepersoon, waarvan de geldverzoendingen het bewijs vormen.

In het kader van de huidige aanvraag blijkt volstrekt duidelijk wie de afzender was van alle geldverzoendingen nl. de referentiepersoon zelf.

De geldverzoendingen dateren dus van vóór de aanvraag gezinshereniging en werden verzonden door de referentiepersoon aan verzoeker, in het land van herkomst maar ook deels toen hij reeds in België was aangekomen. Het gaat om een periode van bijna 2 jaar, waarin systematisch – en dus op regelmatige basis – gelden werd overgemaakt aan verzoeker. Gelet op de frequentie en de consequentie van deze geldverzoendingen, dient men dit wel degelijk te beschouwen als een regelmatig inkomen voor verzoeker om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

Verwerende partij rept geen woord over deze geldverzoendingen.

Verwerende partij dient louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het ‘ten laste’ zijn is bewezen.

7.

Verzoeker wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het ‘ten laste’ zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst, doch wordt dit door verwerende partij als niet afdoende beschouwd.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting.

8.

Verzoeker toonde tevens haar onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Zo legde hij de gevraagde stukken voor die dus deel uitmaken van het administratief dossier van verwerende partij.

Alle bewijzen worden stuk voor stuk niet aanvaard door verwerende partij...

Welke bewijzen dient verzoeker dan wel bij te brengen ...?

9.

Het is nochtans zeer duidelijk dat verzoeker op alle mogelijke manieren heeft aangetoond dat hij enerzijds ten laste was van de referentiepersoon gedurende een periode van bijna 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en anderzijds dat hij deze materiële steun nodig had om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, daar hij duidelijk onvoldoende vermogen was in zijn herkomstland.

De bewijslast ligt bij hem in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoeker s afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit

verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27)."

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

"Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen."

10.

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker heeft aldus wel degelijk een financiële afhankelijk aangetoond ten opzichte van de referentiepersoon, aan de hand van de bovenstaande documenten waaronder de geldverzendingen.

Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst over onvoldoende inkomsten beschikte om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien, is het duidelijk dat verzoeker wel degelijk op deze financiële steun was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker's inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker in het land van herkomst maar ook in België.

Tevens vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak. Dat stelde uw Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725). Uw Raad oordeelde in dit arrest dat de verzoeker al de inspanning leverde om aan te tonen dat zij in Frankrijk geen belastingen op inkomsten moest betalen in 2016 (net zoals verzoeker dit in casu aantoonde). Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens uw Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in

zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Gelet op de regelmatige geldverzoeken is er aldus voldoende aangetoond dat verzoeker gesteund werd door zijn moeder om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Het feit dat verzoeker ook nog eens aantoont met alle middelen van recht dat hij onvermogen was, is in deze bijkomstig, doch evenwel een extra bewijs van zijn nood aan financiële hulp.

Verzoeker heeft op afdoende wijze zijn onvermogen aangetoond aan de hand van de besproken attesten. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel onroerend goed beschikte én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste waren van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

11.

Tot slot heeft verzoeker tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden loonfiches, attest 'geen steun OCMW' en bewijs ziektekostenverzekering voorgelegd.

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoeker ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel maar zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet aan alle

vereiste voorwaarden voldoet om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden gemachtigd. Hij wijst erop dat er op verzoeker een inreisverbod van drie jaar rust, dat hem in 2024 werd opgelegd. Aldus beschikt verzoeker niet over het recht op toegang tot het Belgische grondgebied. Daarnaast heeft verweerder onderzocht of er tussen verzoeker en de referentiepersoon een zodanige afhankelijkheidsband bestaat dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Dit is in casu niet het geval aangezien verzoeker reeds geruime tijd en tot op het moment van het nemen van de huidige bestreden beslissing ononderbroken tewerkgesteld is. Het feit dat verzoeker werkt, toont aan dat hij financieel op eigen benen staat en vormt een tegenindicatie van het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon. Er zijn verder geen andere stukken in het administratief dossier waaruit een bijzondere afhankelijkheidsband van de referentiepersoon ten opzichte van verzoeker kan blijken. Aldus zal de Belgische referentiepersoon zich er niet toe gedwongen zien het Belgische grondgebied te verlaten. Verweerder besluit dan ook dat aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet is voldaan.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu wordt het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoeker geweigerd met toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan hij eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd op 7 augustus 2024 en dat hij twee maanden later, op 9 oktober 2024, om gezinshereniging heeft verzocht met zijn Belgische moeder. Verweerder stelt in de huidige bestreden beslissing vast dat verzoeker niet over het recht op binnenkomst in België beschikt aangezien het voormelde inreisverbod nog steeds van kracht is. Dit

wordt door verzoeker niet betwist. Daarbij wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 mei 2018 (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. t. België, nr. C-82/16) en wordt gesteld dat er geen bijzondere band van afhankelijkheid werd aangetoond tussen verzoeker en zijn Belgische moeder. Hierbij kan nog worden verwezen naar artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;”

Wat het eventuele afgeleide verblijfsrecht in hoofde van verzoeker betreft, wordt in de beslissing gesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon bestaat die deze laatste ertoe zou dwingen om verzoeker te vergezellen naar zijn land van herkomst en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Verzoeker gaat geenszins in op de motieven betreffende het bestaan van een inreisverbod en de vaststelling dat verzoeker hierdoor niet over het vereiste recht op toegang tot het Belgische grondgebied beschikt. Deze vaststelling wordt aldus onverlet gelaten. Wel zet verzoeker uiteen waarom er volgens hem sprake is van een situatie van ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon. Verzoeker verwijst daarbij naar de bewijzen van geldverzekeringen die hij heeft voorgelegd en die dateren vanuit de periode dat hij nog in zijn land van herkomst verbleef. Ook is volgens verzoeker zijn onvermogenheid in zijn land van herkomst aangetoond.

Betreffende het bestaan van een afhankelijkheidsband in de zin van het arrest van het Hof van Justitie K.A. e.a. t. België, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn wettelijk samenwonende partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. De medische toestand van de referentiepersoon zoals besproken in de weigeringsbeslissing dd 20.06.2023 werd tot op heden nog steeds niet geactualiseerd. Echter, op basis van de toegevoegde stukken bij de huidige aanvraag gezinshereniging kan wel blijken dat de medische problematieken een gunstige evolutie kennen. Immers, daar waar mevrouw D. (...) bij de aanvraag dd 16.01.2023 nog invaliditeitsuitkeringen voorlegde, voegt zij heden een contract voor onbepaalde duur voor bij werkgever (...) NV, met loonfiches waaruit blijkt dat zij zelfstandig bestaansmiddelen verwerft die ruim boven het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie liggen. Mevrouw betreft bovendien een sociale woning zodat haar huurprijs wordt aangepast aan haar huidig inkomensniveau.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de voorgelegde stukken, blijkt verder dat er een afhankelijkheidsband van de betrokkene t.o.v. de referentiepersoon is vast te stellen. Kortom, het is redelijk te stellen dat zowel mijnheer als mevrouw voldoende zelfredzaam zijn, dat de ene partner niet de persoonlijke verzorging van de andere behoeft om in zijn of haar noden te kunnen voorzien, waardoor zij in afwachting van de afloop van het inreisverbod, een lange afstandsrelatie kunnen onderhouden.

Het verblijf van de referentiepersoon in België komt niet in het gedrang. Als volwassenen staat het betrokkene en de referentiepersoon vrij een verschillende verblijfplaats te kiezen en zelfstandig hun (gezins)leven verder uit te bouwen en daarbij op een andere manier goede contacten te onderhouden met elkaar (via klassieke en/of sociale media of via occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan betrokkene in het buitenland). Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een buitengewone afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven verder zetten. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.

Uit het onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen de betrokkene en de referentiepersoon kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor

hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene partner ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

De Raad volgt de partijen dat in casu inderdaad dient te worden onderzocht of er tussen verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, en zijn Belgische moeder een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker, ondanks dit inreisverbod, een verblijfsrecht dient te worden toegekend om te vermijden dat aan de (statische) Unieburger het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd (cf. HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16, §57). In de bestreden beslissing wordt de zogeheten K.A.-afhankelijkheidstoets doorgevoerd, waarbij wordt besloten dat er geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Verweerder motiveert daarbij als volgt: *“Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.*

Uit een raadpleging van de databank voor de sociale zekerheid, Dolsis, blijkt bovendien dat de betrokkene reeds geruime tijd en tot op het moment van de huidige beslissing ononderbroken aan het werk is. Het feit dat de heer E. (...) H. (...) werkt, toont aan dat hij financieel op de eigen benen staat en vormt een tegenbewijs voor het ten laste zijn van zijn moeder. Immers, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er zijn geen andere stukken in het dossier waaruit de bijzondere afhankelijkheid van de referentiepersoon ten opzichte van de betrokkene kan blijken. Zoals reeds besproken is de referentiepersoon houder van de Belgische nationaliteit. Indien zij niet meer zelfstandig kan wonen, kan zij zoals elke andere Belg of inwoner van België zich laten begeleiden/helpen/bijstaan door andere familieleden en/of door allerlei organisaties die haar het zelfstandig wonen gemakkelijker kunnen maken zoals bvb familiehelp, verpleging aan huis, maaltijden aan huis laten bezorgen. De Belg zal zich er alleminst toe gedwongen zien het land te verlaten, indien betrokkene geen verblijfsrecht verwerft, België is een verzorgingsstaat. Er zijn genoeg volwaardige alternatieven voorhanden waar mevrouw beroep kan op doen om haar welzijn te vrijwaren.”

De kritiek van verzoeker is niet van die aard dat hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing worden weerlegd. Verzoeker betwist niet dat hij al geruime tijd ononderbroken aan het werk is in België. Verweerder leidt hieruit op goede gronden af dat verzoeker in beginsel in staat is om financieel voor zijn eigen levensonderhoud in te staan. Dit gegeven vormt een tegenindicatie voor het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon. Met de loutere verwijzing naar de reeds voorgelegde geldverzendingen, doet verzoeker geen afbreuk aan deze motieven. Daarnaast merkt verweerder op dat niet blijkt dat de referentiepersoon, verzoekers Belgische moeder, op bijzondere wijze afhankelijk is van betrokkene. Indien de referentiepersoon hulp zou nodig hebben, kan zij zich laten begeleiden door andere familieleden en/of door allerlei organisaties die haar het zelfstandig wonen gemakkelijker kunnen maken. Bijgevolg zal verzoekers moeder zich er niet toe gedwongen zien het Belgische grondgebied samen met haar zoon te verlaten. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op deze motieven, waardoor ook deze motieven onverlet blijven. Hij slaagt er niet in om, in weerwil van de motieven van de bestreden beslissing, het bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsband in de zin van het arrest van het Hof van Justitie K.A. e.a. t. België aannemelijk te maken.

Verweerder kon dan ook op goede gronden vaststellen dat verzoeker, gelet op het nog geldende inreisverbod, niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN